

Koronázási ünnep

(Mennybemenetel az egyház hitvallásaiban)

A mennybemenetel az egyház királyi ünnepe. Ekkor ünnepeljük Jézusunk, a mi Megváltónk mennybemenetelét. Ugyanis miután elvégezte a megváltás művét, mennybe ment.

Mit mond erről az egyház hitvallása?

Mindenek előtt azt vizsgáljuk meg, hogy mit mind erről a Biblia? Az Újszövetségben több mint hatvan alkalommal olvashatunk a mennybemenetelről, de az Ószövetség is rendszeresen beszél profetikus módon Jézus mennybemeneteléről.

Láthatjuk tehát, hogy a Biblia fontosnak tartja a mennybemenetelt. Ezzel szemben az egyházban ez az ünnep eltörpült, az emberek nem tulajdonítanak olyan nagy jelentőséget neki, mint karácsonynak, vagy húsvétnek. Pedig áldozócsüdtörtök a Király Jézus ünnepe, aki elfoglalja a méltó helyét a mennyben az Atya jobbján.

Az ősegyház három hitvallása beszél a mennybemenetelről. A Niceai hitvallás kimondja: ... és ül az Atya jobbján. Athanasius is ekképpen beszél. Az Apostoli Hitvallás is arról tesz bizonyosságot, hogy Jézus felment a mennyekbe és az Atya jobbján ül. Az ősegyház mindezt megélte.

Amikor Jézus visszament a mennybe, az Atya dicsőséggel és tisztelettel koronázta meg. A hely az Atya jobbján szimbolikus jelentőséggel bír. Ezen a helyen van a trón, melyet Jézus, mint Király elfoglalt és nagy hatalommal kormányozza az Anyaszentegyházát. Jézus egyben Főpap is a mennyben, hiszen elvégezte a megváltás nagy áldozatát, amikor saját magát áldozta fel a kereszti oltárán, mint Isten Báránya. Az Ő királyi trónja ezért a kegyelem királyi széke is.

A Heidelbergi Kátéban (1563) két Úrnapja is foglalkozik Jézus mennybemenetelével: a 18. és 19. Úrnapja. A 18. Úrnaphoz tartoznak a 46-49 kérdések és feleletek. A 46. kérdés feleletében arra hívja fel a figyelmünket, hogy

Krisztus a tanítványok szeme láttára emelkedett fel az égbe és érettünk most is ott van, mígnem eljön ítélni eleveneket és holtakat.

A következő kérdések arra is feleletet adnak, hogy bár Jézus a mennyben van, mégis isteni természeténél fogva mindenütt jelen van Igéje és Szent Lelke által.

A lutheránus egyházak azt tanítják, hogy az Úrvacsorában Jézus isteni és emberi természete is jelen van a kenyérben és borban. Mi, reformátusok valljuk, hogy nem test szerint, hanem isteni természete szerint van jelen Jézus az Úrvacsorában.

Mint Isten Fia ember volta szerint már nincs jelen a földön, mert a mennyben az Atya jobbán ül. Mit jelent ez, Erre a 49. kérdés feleletében kapunk választ. Ez három dolgot jelent: 1. Ott a mennyben az Atya színe előtt nekünk közbenjárónk. 2. Ő, mint a mi Fejünk, minket tagjait szintén felvisz majd önmagához. 3. Szent lelkét küldi alá nekünk, Akinek ereje által nem a földieket keressük, hanem az odafennvalókat, ahol van a Krisztus, ülvén Istennek jobbán.

Ezt mondja Pál apostol is: **„Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.”** (Róm 8,34). Erre van nekünk szükségünk, hiszen bűneinkben vergődő emberek vagyunk. Jézus gondol reánk és imádságaiban esedezik, közbenjár érettünk.

Ezért halt meg a kereszten és ezért ment fel a mennybe. Ám tudjuk azt is, hogy *„nemcsak lelkem vitetik azonnal az élet után Krisztushoz, az ő Fejéhez, hanem testem is Krisztus hatalma által feltámasztván, lelkemmel ismét egyesül és Krisztus dicsőséges testéhez hasonlatos léssen.”* (HK. 57).

Addig is Jézus Szent Lelkével ajándékoz meg bennünket, Akinek ereje által az odafennvalókat keressük. Erről beszél ugyancsak Pál apostol a Filippi levélben: **„A mi országunk a mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.”** (Fil 3,20).

Amikor Úrvacsorával élünk, felemeljük szívünket a mennybe, ahol Jézus, a mi közbenjárónk van az Atya jobbán.

Mennybemenetel ünnepén gondoljunk gyermekeink papírsárkányára. Amikor a papírsárkány már magasan van egyre jobban vonja, húzza a madzagot. Ezt érezzük. Így von bennünket is szeretetének a kötelékével a mi Vőlegényünk a mennybe.

A 19. Úrnapja arról beszél, hogy mit jelent az, hogy Jézus az Atya jobbán ül. Az 50. kérdés és felelet erre azt tudatosítja bennünk, hogy ez azt jelenti, hogy Ő az Anyaszentegyháznak a Feje, aki által igazgat az Atya mindeneket. Mi tehát az Ő testének a tagjai vagyunk és engedjük, hogy Ő irányítson bennünket. Az Ő kegyelméből élünk, mozgunk és vagyunk. S Ő megőriz az ellenséggel szemben. Sőt Szent Lelke által reánk, belénk árasztja mennyei ajándékait: a benne való hitet, a benne való reményt, a szeretetet iránta és az embertársaink iránt.

Jézus mennybemenetele közvetlen kapcsolatban van az Ő visszajövetelével. Az Apostoli Hitvallás így szól a mennybemenetel utáni eseményekről: *Onnan leszen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat.* Most az Atya jobbán a királyi trónuson ül. De visszajön és akkor már ott áll mindenek előtt, mint ítélkező bíró, aki igazságot szolgáltat mindeneknek. István is látta Őt a mennyben állni (ApCsel 7,55).

Végezetül: ha a mennybemenetel ilyen gazdag ünnep, akkor boldogan ünnepeljünk áldozócsütörtökön. Ez ugyanis hozzátartozik keresztyén kegyességünkhöz. Emeljük fel szívünket Jézus Krisztushoz és gondoljunk az Ő visszajövetelére. Addig pedig imádjuk a Király Jézust.

Biharszentjános, 2016.04.29.

Csomay Árpád (W. Verboom nyomán)